

Påvirkningen af satsreguleringen afhænger af, hvorledes arbejdsudbuddet tilpasser sig. En forøgelse af arbejdstiden i form af en generel stigning i den aftalte arbejdstid vil isoleret set medføre en højere satsregulering, mens satsreguleringen ikke vil være påvirket af eksempelvis øget overarbejde. Øget arbejdsudbud via deltagelseeffekten vil kun have beskedne effekter på satsreguleringen (via den gennemsnitlige timeløn) og er ignoreret i det følgende.

Stigningen i beskæftigelsen giver anledning til øgede offentlige indtægter via et større indkomstskattegrundlag. Dertil kommer at stigningen i den disponible indkomst medfører et øget privatforbrug og dermed øgede forbrugsafgifter. I det følgende er antaget at hele stigningen i den disponible indkomst forbruges samt at det øge-

de forbrug i gennemsnit beskattes med 24,5 pct., jf. *Finansministeriets publikation Fordeling og Incitament* 2002 s. 326.¹⁾

Med disse antagelser og under forudsætning om uændrede offentlige udgiftsstandarder (dvs. et uændret samlet antal arbejdstimer i den offentlige sektor) kan de skønnede beskæftigelseseffekters langsigtede påvirkning af de offentlige finanser beregnes under varierende forudsætninger om gennemslaget på satsreguleringen, jf. tabel 2.

1) Skatteforslaget indeholder afgiftsstigninger, som øger forbrugsskattetrykket. Da der ses bort fra beskæftigelsesvirkningerne af disse afgiftsstigninger er de også udeladt i beregningen af de dynamiske provenuvirkninger.

Tabel 2. Skønnet langsigtede dynamisk virkning på offentlige finanser (ved uændrede offentlige udgiftsstandarder), 2002-niveau

Mia. kr., 2002-niveau	Fase 1	Fase 2A	Fase 2B
Ingen påvirkning af satsregulering	3,4	1,5	1,2
50 pct. gennemslag på satsregulering	2,7	1,2	1,1
25 pct. gennemslag på satsregulering	3,1	1,3	1,1
100 pct. gennemslag på satsregulering	1,9	0,8	1,0

Anm: Det er beregningsteknisk antaget, at skatteforslaget på lang sigt medfører uændrede offentlige finanser, når der ses bort fra dynamiske virkninger.

Såfremt beskæftigelsesstigningen ikke påvirker satsreguleringen, vil de dynamiske effekter af fase 1 isoleret set forbedre de offentlige finanser med skønsmæssigt knap 3½ mia. kr. De dynamiske effekter af fase 2 forbedrer isoleret set de offentlige finanser med 1-1½ mia. kr., jf. tabel 2. Som nævnt er der en meget betydelig usikkerhed knyttet til disse skøn.

Den skønnede timeeffekt af fase 1 svarer til en stigning i beskæftigelsen på 0,7 pct. Med fuldt gennemslag på satsreguleringen vil udgifterne til indkomstoverførsler stige 0,7 pct.enheder mere, end de ville have gjort i fravær af beskæftigelseeffekten. Dette reducerer de dynamiske effekter på de offentlige finanser med ca. 1½ mia. kr. til 1,9 mia. kr. For fase 2 er reduktionen henholdsvis 0,7 og 0,2 mia. kr., også jf. tabel 2.

Ved delvist gennemslag på satsreguleringen bliver reduktionen tilsvarende mindre.

Det bemærkes, at skattelettelse belaster det finanspolitiske råderum uanset størrelsen af de dynamiske effekter (med mindre selvfinansieringsgraden er større end 1, hvilket er urealistisk). Se også svaret på spørgsmål S 490.

Endelig bemærkes, at provenuvirkningerne i denne som i andre sammenhænge i vurderingen af Det Radikale Venstres skattereform sker ved at opgøre de umiddelbare virkninger af forslagene ved uændret adfærd. Eventuelle adfærdsvirkninger vurderes i lyset af, hvorledes de kan fortolkes i forhold til de gjorte forudsætninger i 2010-fremskrivningen.

Herom gælder, at de eventuelle adfærdsvirkninger af en reform som skitseret kun kan bidrage til at realisere en beskedne del af den stigning i arbejdsudbuddet, som er forudsat i fremskrivningerne, og som er grundlag for det planlagte forløb i offentlige udgifter og skat, jf. besvarelse af spørgsmål S 490.

Finanspolitiske lettelse udover det forudsatte i fremskrivningen vil således belaste de offentlige finanser, med mindre der samtidig kan påvises adfærdsvirkninger, der også rækker udover det allerede forudsatte i fremskrivningen.